

Kahden tason välillä

Kuun kajo verhosi maiseman jokaisen kulmauksen voimakkaaseen valoonsa. Lännessä ihanat kumpupilvet levittäytyivät horisonttiin muistuttaen suureen sinilevyyn vajonneita mahtavia maitomaisia linnoja. Tuon ylhäältä tulevan suloisen näkymän lumolle vastakohtana näkyi laaja tasanko, jota tummanvihreät puut reunustivat. Etelässä eriskummalliset pilvet leijuivat taivaasta kohti maankamaraa kuin koristeelliset, hulmuavat harsokankaat. Tuolla hetkellä ajattelin jälleensyntyneitä¹ ihmiskuntaa ja kysyin itseltäni, olisivatko nuo taivaankannen valkoiset kaistaleet taivaallisia joukkioita suojelemassa levossa olevia maapallon opiskelijoita²?

Täydenkuun aikaansaama mahtava vaikutelma yksinäisyydestä täytti minut kunnioituksella sen majesteettisuutta ja sanoinkuvaamatonta kauneutta kohtaan.

Ajatus Jumalasta täytti mieleni ja sai aikaan sellaista kunnioitusta ja kiitollisuutta, jota en kyennyt ilmaisemaan.

Keskellä yötä hiljennyin rakkaudelliseen kiitokseen lankaikkisuudelle, Hänelle, joka oli luonut hiljaisuuden ja rauhan ylevät perustat virkistämään maapallolle jälleensyntyneitä sieluja.

Loistelias Kuu säteili ihastuttavia ehdotuksia. Maapallon evoluutio oli saanut alkunsa sen heijastavien säteiden alla ja lukemattomat sivilisaatiot olivat muotoilleet ihmiskokemusten kulkua. Tuo sama 'roikkuva lamppu' oli valaissut alkukantaisten ihmisten polkuja, ohjannut valloittajien askeleita ja pyhimysten matkoja. Tyynenä todistajana se on katsellut loistavien kaupunkien perustamista, seurannut niiden vaurastumista ja rappiota; se on mietiskellyt maailman poliittisen maiseman loppumatonta uudistumista; se on loistanut hallitsijoiden kruunuille ja köyhimpien lammaspaimenten sauvoille. Monien vuosituhansien ajan se on todistanut miljoonien olentojen päivittäisiä jälleensyntyymiä ja kuolemia. Sen majesteettinen seesteisyys heijastaa Jumalallista rauhaa. Sen alapuolella, olemme sitten ruumiittomia tai jälleensyntyneitä suhteellisen älykkyyden haltioita jatkamme kokeiluja, korjaamme ajatusmaailmaamme, saamme aikaan moraalisia velkoja tai vaalimme hyveitä toivon ja vaikeuksien keskellä - aina oppien ja tehden yhteenvetoa. Yksinäinen ja loistava Kuu kuitenkin välitti meille käsityksen Jumalan lain hämmästyttävästä seesteisyydestä.

"Kokouspaikka on lähellä", assistentti, neuvonantajani Calderaron ääni keskeytti ajatukseni.

---

¹ Jälleensyntynyt eli maankamaralle syntynyt ihminen. -Kh.

² Me kaikki maapallolla olevat ihmiset olemme täällä jonkinlaisella opintomatalla. – Kh.

Huomautus valpastutti minut työhömmen, vastuullisuuteemme ja ennen kaikkea se muistutti minua siitä, etten ollut yksin.

Kumpikaan meistä ei ollut tehnyt hyödytöntä matkaa, sillä muutaman minuutin kuluttua olisimme mukana lähettiläs Eusebion, tuon epäitsekkään, kristillisen rakkauden mestarin palveluksessa, palvelemaan apua tarvitsevia.

Eusebio oli jo kauan omistautunut palvelemaan Henkisenavun ja Palvelun ministeriössä. Hän oli ansainnut huomattavaa luottoa meidän alueellamme. Hän oli kieltäytynyt huomattavista asemista ja lykännyt ylösnousemestaan korkeammille sfäreille omistautuakseen kokonaan valon nälkäisille. Hän oli vastuussa arvostetusta tukiorganisaatiosta välivyöhykkeillä ja avusti jo jonkin verran henkisyysperheistä opiskelijoita, jotka vielä olivat sidoksissa ruumiilliseen maailmaan ja myös opetuslapsiaan, jotka hiljattain olivat vapautuneet fyysiseltä tasolta.

Siinä valtavassa instituutissa, jolle hän omisti loistavan opastuksensa, asusti alemmilla ja korkeammilla alueilla olevia sieluja. Sielut, joilla oli valtavia ongelmia ja kaikenlaisia kysymyksiä, vaativat häneltä kärsivällisyyttä sekä viisautta. Kuitenkin tuolla väsymättömällä lähetysaarnajalla, huolimatta niistä monimutkaisista palveluista, jotka jatkoivat kerääntymistään, oli vielä aikaa laskeutua maankamaralle viikoittain tyydyttääkseen niiden opetuslapsiksi hakeutuneiden oppilaiden välittömiä mielenkiintoja, joilta vielä puuttui tarvittava henkinen kasvu saapua hänen luokseen korkeammille alueille.

Itse en tuntenut Eusebioa henkilökohtaisesti. Calderaro oli kuitenkin saanut arvoasteikkonsa mukaisesti häneltä ohjausta. Hän puhui Eusebiosta sellaisen innokkaan työntekijän tavoin, joka oli kiintynyt ylempiä arvoihin enemmän rakkauden, kuin kuuliaisuuden sitein.

Assistentti Calderaro puolestaan omistautui palvelemaan aktiivisesti maapallolle jälleensyntyneitä veljiä ja sisaria. Hän oli erikoistunut sellaiseen henkiseen apuun, jota maapallon tiedemiehet saattaisivat kutsua 'valistuneeksi psykiatriaksi'. Itse olin jo kauan tuntenut voimakasta vetoa tuohon tieteen alueeseen.

Nyt minulla oli viikko käytettävissä, ilman minkäänlaisia tavanomaisia työvelvoitteitani, joten hain pääsyä koulutusryhmään, jonka arvostettu johtaja Calderaro oli. Hän hyväksyi minut sellaisella lempeydellä, joka oli tyypillistä todellisille hyvyyden lähetysaarnajille ja tarjoutui itse opastamaan minua. Hänen säännöllinen harjoitteluryhmänsä oli mennyt toiselle alueelle toteuttamaan henkisesti rakentavia toimintoja, ja hänellä oli suotuisa tilaisuus avustaa minua oppimistavoitteissani. Joten hän kykenisi huomioimaan minut täysin ja avustamaan minua toivomallani tavalla.

Hän selitti ystävällisesti, että ne tapaukset, joista hän oli vastuussa eivät olennaisesti olleet jatkuvia. Ne etenivät, olivat improvisoituja ja noudattivat

odottamattomia palvelumääräyksiä tai tilanteita. Kuitenkin muilla toiminta-alueilla palvelusuunnitelma oli välttämätön määrittellä etukäteen tilanteiden sekä olosuhteiden mukaisiksi. Mutta, kun kysymyksessä olivat hänen omat vastuualueensa säännöt, ne poikkesivat toisistaan; oli tärkeä seurata niitä elämän ongelmia, jotka olivat ennalta arvaamattomia. Tällaisten vaihteluiden vuoksi hän ei suunnitellut yksityiskohtaisen tarkasti asioita. Hän hoiti vastuullaan olevat velvollisuutensa tilanteen ja tarpeen mukaan, mutta aina korkeampien tarkoitusperien mukaisesti. Hänen tehtäviensä olennainen toimintalaajuus rajoittui antamaan välitöntä apua onnettomille, ehkäisemään mahdollisimman paljon mielettömyyksiä, itsemurhia ja vakavia moraalisia katastrofeja. Tämän toteuttamiseksi aktiivisella lähetyssaarnaajalla on oltava syvä ymmärrys pelottavien psyykkisten voimien toiminnasta ja erittäin omistautunut veljiensä ja sisariensa hyväksi. Erityisesti näissä asioissa Calderaron taidoista ei ollut minkäänlaista epäilystä. Hänen spontaani hyvytensä oli merkki hyveellisyydestä ja erehtymätön seesteisyys paljasti hänen viisautensa.

Olin tavannut hänet ensimmäistä kertaa edellisenä päivänä ja liittynyt hänen seuraansa. Vain muutama minuutti oli ollut riittävä synnyttämään keskinäisen hengenheimolaisuuden tunteen välillemme. Tapaamisemme ensi hetkestä lähtien vaihdoimme vaikutelmia kuin vanhat ystävät, vaikka huomasin hänessä sanallisen maltillisuuden ja vakavamielisyyden.

Tuosta syystä seurasin hänen jalanjälkiään tunteellisena veljeyteen sekä luottamukseen ylevöityneellä sielulla ja saavuimme aivan luonnon keskellä olevan suuren puiston läheisyyteen.

Kaikki puiston ympärillä jonossa olevat tukevat puut rapisevine oksineen olivat kuin tarkoituksella asetettuja miehiä vartioimassa työtämme.

Tuuli lauloi kuiskauksin. Tuossa ihmissilmälle havaitsemattoman valon valaisemassa paikassa oli muutama sata henkitoveria, jotka olivat unen vapauttavalla voimalla väliaikaisesti irrottautuneita fyysisestä kehostaan.

Meidän alueeltamme olevat ystävät avustivat heitä ahkerasti. He osoittivat omistautunutta kiinnostusta, olivat tyytyväisiä palvelemaan ja toimivat pyhimysten tapaisella kärsivällisyydellä. Huomasin, että useat osanottajat seisoivat; toiset kuitenkin olivat istahtaneet pehmeän nurmikon peittämille kumpareille keskustellen vakavasti ja kunnioittavasti.

Sisäistääkseni tuon tapahtuman äärettömän henkisen kauneuden, Calderaro sanoi minulle:

”Tämän päivän tapaamisessa lähettiläs Eusebio vastaanottaa henkisyyden erilaisilta alueilta oppilaita, jotka ovat ehdokkaita eturintaman palveluihin.”

”Oi!” huudahdin tiedonhaluisena. ”Joten kysymyksessä ei ole kokoontuminen, johon on umpimähkäisesti koottu yhteen uskonkouluihin sidottuja yksilöitä?”

Assistentti selitti välittömästi:

”Tuollainen toimenpide ei olisi suositeltavaa erikoistumisalueemme puitteissa. Lähettiläällä on määrätynlainen kiintymys avustaa jälleensyntyneitä ja niitä yksilöitä, jotka ovat hiljattain vapautuneet fyysisestä kehostaan, ja hänen on hyödynnettävä tämä aika, jotta kuuntelijat saisivat maksimaalisen hyödyn luennosta. Satojen yksilöiden periaatteita koskeva monimuotoisuus ja jokaisen oma mielipide vaatisivat hajautettuja retkiä ja saisivat vain aikaan mahdollisuuksien valitettavaa menettämistä.”

Katseltuaan pitkään väkijoukkoa hän lisäsi:

”Täällä on noin tuhat kaksisataa ihmistä ja tuosta määrästä kahdeksankymmentä prosenttia on henkiopillisten kirkkojen eri laukojen oppilaita, mutta he eivät ole kykeneviä tietoisuuden suuriin saavutuksiin, vaikka he pyrkivätkin olemaan osallisia Jumalallisessa suunnitelmassa. He ovat kumppaneita, joiden mahdollisuudet hyveisiin ovat erinomaisia. He ovat hyväntahtoisuuden esimerkkejä ja työskentelevät oman sisäisen valistumisensa kanssa ponnistellen kiitettävästi; he eivät kuitenkaan vielä ole luoneet itselleen luottamuksen ydintä; he vapisevat matkalla olevien luonnollisten myrskyjen edessä; he epäröivät kohdatessaan niitä koettelemuksia, jotka ovat välttämättömiä sielunsa rikastuttamiseksi ja vaativat meiltä erityishuolenpitoa - mutta uutterien pyrkimystensä vuoksi he ovat tulevia työkaluja henkisen työn tulevaisuuden tapahtumissa. Heille annettujen sääntöjen selkeydestä huolimatta, he edelleen kärsivät epäjohdonmukaisuudesta ja tuskasta, joka uhkaa heidän alkuasteella olevaa vakauttaan. Siitä huolimatta heitä ei jätetä ilman sitä avunantoa, jota he tarvitsevat. Meidän toiminta-alueellamme olevat instituutit avaavat tervetuloa toivottavat ovensa heille heidän energioidensa palauttamiseksi ja kehosta vapautuminen unen aikana on välitön voimavara veljellisen tukemme ilmentymisestä. Ensin he vastaanottavat vaikutuksemme tiedostamattaan, sitten heidän mielensä voimistuvat hitaasti tallentaen muistiinsa epätarkkojen muistojen kautta esittämiämme ideoita, ehdotuksia, mielipiteitä ja hyödyllisiä inspiraatioita lunastaviin toimintoihin.

Hän keskeytti hetkeksi ja sitten totesi:

”Loput ovat avustustehtävissä olevia yhteistyötovereita meidän alueeltamme.”

Työn organisointi ansaitsi vilpittömän ihailuni. Olimme olennaisesti maanpäällisellä alueella, jossa tuulen levittämällä tuoksuilla kyllästetty ilmapiiri

muistutti minua lämpimästä yöstä maanpäällistä kotiani ympäröivässä puutarhassa.

”Mitä olisinkaan saavuttanut fyysisessä maailmassa, jos olisin silloin saanut tällaisen siunatun valistumismahdollisuuden? Tuo kourallinen kuolevaisia Kuun säteiden alla vaikutti minulle olevan etuoikeutettujen ihmisten joukko, joita taivaalliset joukot suojelivat. Miljoonilla miehillä ja naisilla - jotka nukkuivat läheisissä kaupungeissa käsiraudoitettuina välittömiin mielenkiintoihinsa ja innokkaina kaikkein alhaisimpien tunteiden vaihtoon - ei ollut pienintäkään aavistusta tuosta ennennäkemättömästä sisäistä valoa etsivien ehdokkaiden kokoontumisesta. Heidät oli kutsuttu valmistautumaan korkeampaa henkisyttä vastaan tapahtuviin yhä tehokkaampiin ja voimakkaampiin hyökkäyksiin. Oliko heillä minkäänlaista näkemystä siitä ylevästä mahdollisuudesta, joka toivotti heidät tervetulleiksi? Olisiko heillä riittävästi ymmärrystä hyödyntää tuota iankaikkisten arvojen lahjaa? Marssisivatko he pelottomasti eteenpäin vai pysähtyisivätkö he kohdatessaan ensimmäiset esteet valistavassa työssään?”

Calderaro havaitsi hiljaiset kysymykseni ja lisäsi:

”Työyhteisömme on lähinnä sitoutunut tasapainon ylläpitämiseen. Sinä olet tietenkin tietoinen siitä, että yksilön henkisiä arvoja ei koskaan pakoteta muuttumaan: ne ovat ajan, ponnistelujen ja evoluution aikaansaama tulos. Tämän päivän maailmassa ihmisten yhteiskunnallisen rakenteen perustaa on ravisteltu, pakottaen valtavan määrän ihmisiä odottamattomasti uudistamaan itseään. Et varmaankaan yllättyisi, jos sanoisin, että nykyisen modernin ajattelun lisääntyessä ja sen iskiessä halvaannuttavasti tunteisiin, järki on vaarassa. Materiaalinen edistys sumentaa välinpitämättömien miesten ja naisten sielut. Suuret massat ovat vuosisatoja olleet kaukana henkisestä valosta. Puhtaasti tieteellinen sivilisaatio on kuin kyltymätön Saturnus³ ja tämän päivän ihmiskunta on kasvatusten henkisen kasvun leppymättömien vaatimusten edessä. Tästä syystä avunantoa koskevat velvoitteet koventuvat ja henkien valistamisen tarve voimistuu pelottavalla nopeudella.”

Tuolla hetkellä saavutimme rauhallisen väkijoukon.

Seuralaiseni hymyili korostaen:

”Muutos ei aikaansaa ihmeitä. Jokainen saavutus on suunniteltava, pantava täytäntöön ja saatettava loppuun. Fyysisen ihmisen henkiseksi tuleminen on ihme, joka vaatii meiltä valtavasti yhteistyötä.”

Hän katsoi minua merkitsevästi ja päätteeksi totesi:

”Ikuisen sielun ylevät siivet eivät levity hautomoiden kapeissa kopeissa. Jokaisen on työskenneltävä, kehityttävä ja kärsittävä.”

---

³ Kun Planeettoja luotiin, Saturnuksen vaikutus oli erittäin suuri. -Kh.

Tuolla hetkellä joku lähestyi meitä. Hän oli avulias yhteistyötoveri, joka ilmoitti meille, että Eusebio oli saapunut. Todellakin, lähetystyöntekijä ilmestyi läheiselle reuna-alueelle kuuden neuvonantajan seuraamana. He kaikki olivat voimakkaan valoauran ympäröimiä.

Epäitsekkäässä lähettiläessä ei näkynyt niitä kunnioitettavan vanhuuden merkkejä, joita me yleisesti yhdistimme Jumalalliseen apostoliin. Hänen ulkoinen olemuksensa oli täydellisessä kypsyydessä olevan rotevan miehen hahmo. Hänen tummat, rauhalliset silmänsä näyttivät olevan valtavan magneettisen voiman lähde, ja hän katsoi meitä hymyillen kuin tavallinen työtoveri.

Hänen läsnäolonsa oli kuitenkin saanut aikaan kunnioittavan hiljaisuuden. Kaikkialla tapahtuneet, viihdyttävät keskustelut lakkasivat ja sillä aikaa, kun meidän alueemme työntekijät eristivät alueen valosäikeillä estämään alempien voimien mahdollisen häirinnän ja vain rauhallinen tuuli kohotti äänensä kuiskaten jotain kaunista ja salaperäistä puiden lehdille.

Me kaikki istuuduimme kuuntelemaan, mutta lähettiläs jäi seisomaan. Katselin häntä melkein kasvoista kasvoihin ja nyt kykenin arvostamaan hänen majesteettista olemustaan, josta virtasi turvallisuutta ja kauneutta. Hänen seesteisen levolliset kasvonsa säteilivät ystävällisyyttä, ymmärrystä, suvaitsevaisuutta sekä vertaansa vailla olevaa sympatiaa ja hänen löysässä vaaleanvihreässä tunikassaan kimaltelivat smaragdit. Hänen voimakas persoonallisuutensa sai aikaan kunnioitusta ja kiintymystä, luottamusta ja rauhaa.

Vahvistamalla hiljaisuutta ympäristössä hän nosti oikean kätensä kohti taivasta ja rukoili liikuttavalla äänensävyllä:

*"Elämän Herra, siunaa tarkoitustamme täällä,
tuoden valoa polullemme...!
Me olemme Sinun lapsiasi,
vielä rajoitettujen piirien orjia,
mutta jano äärettömään repii olemuksemme verhot.
Kuolemattomuuden perillisinä
etsimme Sinun ikuista lähdeesi
toivoen luottavaisina armoasi.*

*Herra, me itse emme voi tehdä mitään ilman Sinua.
Olemme kuin katkenneet oksat,
joita kokemuksen tuli kiduttaa ja muuttaa...
Kuitenkin yhdistettynä rakkautesi
olemme loputtoman luomisesi loistavia jatkajia.*

*Meitä on muutama tuhat tällä maanpäällisellä kentällä,
ja ennen kaikkea me ylistämme suuruuttasi,
joka ei sorra vähäistä...*

*Laajenna käsitystämme elämästä,
avaa silmämme illuusion unen sumusta,
jotta voimme nähdä loputtoman kirkkautesi...!
Herätä korvamme hellästi,
jotta ymmärtäisimme ylevän ikuisuuden laulusi.
Siunaa tiedon siemeniä,
joita lähettiläsi ovat levittäneet sieluihimme.
Lannoita sisäinen maaperämme,
jotta Jumalalliset siemenet eivät häviäisi.
Me tiedämme Isä, että työn hiki ja lunastuksen kyöneleet
muodostavat runsaan lannoitteen kylvömme kukinnalle.
Mutta, ilman siunaustasi hikemme ehtyy,
ja itkemme epätoivoisesti...
Ilman myötätuntoista kättäsi intohimon madot
ja riippuvuuksiemme myrskyt
voivat pilata alkuasteella olevan sadon...*

*Herätä meidät elämän Herra,
nykyisten mahdollisuuksiemme valoon.
Vahvista kätemme, jotta kamppailujen vaikeudet
eivät tekisi meistä hyödyttömiä.
Ohjaa askelemme kohti korkeampaa hyvää,
vaateta sydämemme ja vahvista vastustuskykyämme
Isällisellä tyyneydelläsi!*

*Oi mahtava Herra,
tue meitä hauraudessamme, korjaa virheemme,
selvennä tietämättömyyttämme,
ota meidät vastaan rakastavaan syliisi!
Toteutukoon tahtosi rakas Isä, Sinun suunnitelmasi
nyt ja ikuisesti.
Ja niin olkoon.”*

Tuon liikuttavan anomuksen lopussa lähettiläs kohdisti kyöneleiset silmänsä alas, ja sitten ilon valtaamana näin, että tuntemattomista korkeuksista alkoi pudota päällemme kristallisia valosäikeitä.

Erehtymättömästi hopeisia hiukkasia muistuttava sade tihkui päällemme ja tunkeutui lähellä olevien puiden juuriin. Ollessani kosketuksissa noiden Jumalallisten hiukkasten kanssa huomasin, että olemukseni vähitellen rauhoittui ihanaan vastaanottokykyyn. Ympärilläni kaikkien kasvoilla näkyivät samanlaiset ilon sekä kauneuden merkit heidän ollessaan autuaina ja kääntyneinä ohjaajan puoleen, jonka ympärillä taivaalliset valoallot olivat voimakkaampia.

Ylevä onnellisuus valtasi koko olemukseni, ja upottauduin määrittelemättömien uusiutuvien energioiden kylpyyn.

En kyennyt hillitsemään niitä onnen kyyneleitä, joita nuo ihanat kimallukset olivat nostattaneet henkeni piilossa olevista lähteistä. Kiitin hiljaa taivaan vastausta, ennen kuin jalo lähettiläs aloitti puhumisen, ja jälleen kerran ymmärsin, että rukous ei vain ollut ainoa uskonnollisen kunnioituksen ilmentymä, vaan myös mahdollisuus päästä käsiksi ehtymättömiin Jumalallisiin lähteisiin.